

[Poul Møller.]

lige død, når det ikke skulle fremmes, at skulle ligge på strå sommeren over, dette lovforslag kalder sig forslag til lov om økonomisk samordning, og noget af den sympati, som det har vakt rundt omkring i visse kredse, således som også det ærede medlem hr. Henning Rasmussen var så venlig at hentyde til, skyldes måske, at man mere har sat sig ind i lovforslagets titel end dets indhold. Et forslag, der hedder forslag til lov om økonomisk samordning, skulle rent umiddelbart være så tiltalende, at ikke en eneste, der ønsker økonomisk samordning i vort land, skulle gå imod. Hvordan kan man gå imod det gode? Hvordan kan man gå imod samordning? Hvordan kan man gå imod noget, der har så smuk en titel?

Det konservative folkeparti er tilhænger af samordning, som formentlig de fleste andre er det i det høje ting. Vi viste vore tanker om økonomisk samordning i foråret, og vi deltog i et økonomisk politisk forlig, som havde til formål at skabe en samordning af landets økonomi. Vi havde dengang den opfattelse, og vi har fremført den adskillige gange i det høje ting, at det er de folkevalgte organer, der i et demokrati må have ansvaret for den økonomiske samordning. Vi har den opfattelse, at det må være regeringen, og det må være folketinget, der skal have ansvaret. Det er derfor, vi er valgt, og vi kan ikke ved at instituere nye organer, nye institutioner, fralægge os nogen del af dette ansvar.

Så kan man spørge, og jeg forstår, at det er det, som forslagsstillerne er inde på, om man dog ikke kunne samordne eller fremme samordningsbestrebelse ved at overlade en del af opgaven til andre end regeringen og folketinget. Nu er det jo ikke således, at vi i Danmark står uden samordningsorganer, som er udnævnt af regeringen, vi har endda en økonomisk samordningsminister. Vi har, som det blev nævnt også under første behandling, et økonomisk sekretariat, som i sin årsrapport i fjor fuldt ud gav udtryk for en samordningslinje og samordningssynspunkter, som jo kunne danne grundlag for de økonomiske, politiske forhandlinger, som finder sted her i tinget. Vi har den opfattelse, at hvis det økonomiske sekretariat ikke er i stand til at skaffe den viden, som det ærede medlem hr. Henning

Rasmussen ikke mener at være i besiddelse af, ja, så tror vi såmænd ikke, at tre professorer i et økonomisk råds formandskab er i stand til at skaffe mere viden. Vi vil ikke fra vor side have noget som helst imod, at det økonomiske sekretariat eller den højtærede økonomiminister konsulterer disse vise professorer, hvis man mener, at de ligger inde med en viden, som man ikke gennem statistisk departement, det økonomiske sekretariat eller ad anden vej kunne skaffe sig. Det er ikke således, at det er forbudt her i landet nogen embedsmand eller nogen minister — ikke engang en minister — at skaffe sig viden om det, han ikke ved.

På samme måde mener vi, at der til folketingets rådighed bør stå al den økonomiske sagkundskab og viden, som landet kan præstere. Jeg vil gerne i den forbindelse minde om, at vi flere gange har rejst det spørgsmål, om folketingsarbejdet er sagligt vel funderet, så længe vi ikke har ret til uden om ministrene at indkalde oplysninger og sagkyndig vejledning også fra embedsmænd. Så længe det er således, at vi i folketingsudvalg, som behandler økonomisk vigtige problemer, kun kan få den sagkyndige vejledning, som vi enten selv kan hente udefra, eller som ministeren ønsker at stille til rådighed for os, er der måske noget i vejen med muligheden for at samordne landets økonomi, hvilket skal ske i det høje folketing, som er valgt til det.

At det skulle hjælpe noget som helst, at man under den klingende fanfare „økonomisk samordning“ udnævner tre professorer til at prøve på at skaffe viden om disse ting og opretter et nyt sekretariat til trods for, at vi i forvejen har det økonomiske sekretariat, som udnævnes af den samme minister, som skal udnævne dette sekretariat og dette formandskab, det begriber jeg ikke. Jeg begriber simpelt hen ikke andet, end at meningen med det må være, at man vil have noget, hvormed man kan sige at have gjort noget for den økonomiske samordning, men i virkeligheden ingenting har gjort. Jeg tror, det er et spørgsmål om tillid, om vilje og om respekt, der er afgørende for, om en økonomisk samordningsbestrebelse lykkes. Jeg tror ikke, at tre professorer udnævnt af en forhenværende professor, økonomiministeren, har større autoritet over for de mange interesseorganisationer, der findes